

Sygnatura akt XVIII C 1106/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Agnieszka Śliwa

Protokolant: st. sekr. sąd. Maria Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz powoda Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. kwotę 2.814,79 zł (dwa tysiące osiemset czternaście złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
3. Kosztami procesu obciąża powoda w 5% a pozwaną w 95% i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 726,75 zł.

SSR del. do SO Agnieszka Śliwa

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 2 grudnia 2015 roku, a sprecyzowanym pismem datowanym na 11 stycznia 2016 r. powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. (KRS numer (...)) wniósł o wydanie przeciwko pozwanemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (KRS numer (...)) nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie nim, że pozwany ma zapłacić powodowi w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę 2.959 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Reprezentuje autorów, będących członkami (...)u, twórców, którzy nie będąc członkami Stowarzyszenia powierzyli swoje utwory pod ochronę oraz członków ponad stu zagranicznych związków ochrony praw autorskich, z którymi (...) ma podpisane umowy o wzajemnej reprezentacji. Sprawowanie przez (...) zbiorowego zarządzania prawami autorskimi zostało potwierdzone zezwoleniem Ministra Kultury i Sztuki /M.P. Nr 45 poz. 641 z 1998 r./. (...)owi jako organizacji zbiorowego zarządzania przysługuje domniemanie, że jest upoważniony do zarządzania i ochrony praw autorskich. Pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystywał utwory słowne, muzyczne, słowno – muzyczne i choreograficzne autorów oraz kompozytorów chronionych przez powoda. Strony postępowania łączyła umowa nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie utworów słownych, muzycznych i słowno – muzycznych ze swego repertuaru w ramach prowadzonej przez pozwanego

działalności w lokalu Bar (...) przy ulicy (...) w P.. Pozwany zobowiązany był do regulowania wynagrodzenia autorskiego w wysokości i w terminie określonym w wystawionych fakturach, zgodnie z zawartą umową. Pozwany nie uregulował należności, wobec czego powstało zadłużenie, którego powód dochodzi niniejszym pozwem. Powód wyjaśnił, że dochodzi wynagrodzenia autorskiego w wysokości 2.706 zł za okres od grudnia 2013 roku do sierpnia 2015 roku, a także skapitalizowanych odsetek za ten okres liczone od dnia następnego po dacie płatności wskazanej na fakturze do 30 listopada 2015 r. w kwocie 253 zł, łącznie 2.959 zł.

Zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2016 r. pozew zwrócono, z uwagi na brak uzupełnienia w terminie jego braków formalnych. Pismo uzupełniające braki formalne zostało bowiem złożone po terminie.

W związku z pismem złożonym dnia 15 stycznia 2016 r. pozew otrzymał ponownie bieg.

W dniu 13 maja 2016 roku wydano w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany wniósł także z daleko posuniętej ostrożności procesowej o rozłożenie ewentualnie zasądzzonego świadczenia na raty, z wyłączeniem prawa do żądania odsetek od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat, z uwagi na trudną sytuację finansową pozwanego.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że faktura VAT stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Zarzucił, że w treści pozwu nie zostały zawarte jakiegokolwiek okoliczności faktyczne, dostatecznie uzasadniające istnienie wierzytelności w kwocie 2.959 zł. Ponadto zdaniem pozwanego kserokopia wszystkich faktur VAT załączonych przez powoda do pozwu z dnia 30 listopada 2015 roku nie jest opatrzona żadnym podpisem złożonym przez pozwanego, jak również żadną jego pieczęcią firmową, nie zostały opatrzone też pieczęcią firmową powoda. W ocenie pozwanego dowody w postaci faktur VAT nie stanowią na gruncie art. 231 k.p.c. dostatecznie podstawy domniemania faktycznego istnienia stosunku prawnego łączącego strony.

W odpowiedzi na sprzeciw powód ocenił zarzuty pozwanej przedstawione w sprzeciwie od nakazu zapłaty jako bezzasadne i powołał się na treść łączącej strony umowy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. Nr 90 z 2006 roku poz. 631 z późn. zm.). Repertuar (...) stanowią utwory: słowne, muzyczne, słowno – muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne autorów polskich i zagranicznych, którzy osobiście bądź przez swoich następców prawnych lub na podstawie umów o wzajemnej reprezentacji z autorskimi związkami zagranicznymi, udzielili (...)owi prawa do reprezentowania ich na polach eksploatacji.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: odpis pełny Krajowego Rejestru Sądowego powoda k.6 – 9, umowa k. 10 – 12

Od dnia 5 grudnia 2016 r. między powodem, a pozwanym (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. obowiązywała zawarta umowa licencyjna nr (...), której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu udzielenia pozwanemu niewyłącznej licencji na publicznie odtwarzanie i/lub udostępnianie utworów ze swego repertuaru za pośrednictwem urządzeń audio (odtwarzacza dźwięku, odbiornika programów radiowych) i odbiornika programów TV, do których zarządzanie zostało powierzone powodowi jako organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (§ 3 umowy).

Z tytułu udzielenia licencji pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego w wysokości 100 zł netto stanowiącej należność za jeden miesiąc (okres rozliczeniowy). Strony uzgodniły,

że wynagrodzenie zostanie powiększone o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (§ 5 ustęp 1 umowy).

Wynagrodzenie podlegało także zmianie (waloryzacji) w okresach rocznych liczonych na dzień 1 kwietnia, począwszy od dnia 1 kwietnia 2014 roku z uwzględnieniem średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku, ogłaszanego przez Prezesa GUS. Strony zgodnie podały, że waloryzacja na dany rok będzie dokonywana, o ile od ostatniego ustalenia wysokości stawki ceny towarów i usług konsumpcyjnych wzrosną nie mniej niż 1%, zaś umowa wskaźników za cały okres trzyletni przekroczy 2,5% (§ 5 ustęp 1 umowy).

Z zapisu § 6 ustęp 1 wynika ponadto, że powód będzie w ostatnim dniu miesiąca wystawiał fakturę VAT za okres rozliczeniowy zgodnie z § 5 ustęp 1 umowy z terminem płatności należności w ciągu 14 dni od wystawienia faktury.

Strony postanowiły również, że umowa wchodzi w życie z dniem 5 grudnia 2013 r. (§ 12 ustęp 1 umowy) i zostaje zawarta na czas nieokreślony (§ 12 ust 1 umowy), z możliwością jej wypowiedzenia przez każdą ze stron z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem wypadającym na koniec okresu rozliczeniowego (§ 10 ust. 2 umowy).

Dowód: zeznania świadka M. B. e – protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2011 roku, umowa k. 10 – 12

Zgodnie z przedmiotową umową za okres objęty pozwem tj. od grudnia 2013 r. do sierpnia 2015 r. powód:

- w dniu 17 stycznia 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc grudzień 2013 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 31 stycznia 2014 r.,

- w dniu 31 stycznia 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc styczeń 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 lutego 2014 r.,

- w dniu 28 lutego 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc luty 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 marca 2014 r.,

- w dniu 31 marca 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc marzec 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 kwietnia 2014 r.,

- w dniu 30 kwietnia 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc kwiecień 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 maja 2014 r.,

- w dniu 31 maja 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc maj 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 czerwca 2014 r.,

- w dniu 30 czerwca 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc czerwiec 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 lipca 2014 r.,

- w dniu 31 lipca 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc lipiec 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 sierpnia 2014 r.,

- w dniu 31 sierpnia 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc sierpień 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 września 2014 r.,

- w dniu 30 września 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc wrzesień 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 października 2014 r.,

- w dniu 31 października 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc październik 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 listopada 2014 r.,

- w dniu 30 listopada 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc listopad 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 grudnia 2014 r.,
- w dniu 31 grudnia 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc grudzień 2014 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 stycznia 2015 r.,
- w dniu 31 stycznia 2015 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc styczeń 2015 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 lutego 2015 r.,
- w dniu 28 lutego 2015 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc luty 2015 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 marca 2015 r.,
- w dniu 31 marca 2015 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc marzec 2015 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 kwietnia 2015 r.,
- w dniu 30 kwietnia 2015 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc kwiecień 2015 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 maja 2015 r.,
- w dniu 31 maja 2015 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc maj 2015 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 czerwca 2015 r.,
- w dniu 30 czerwca 2015 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc czerwiec 2015 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 lipca 2015 r.,
- w dniu 31 lipca 2015 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc lipiec 2015 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 sierpnia 2015 r.,
- w dniu 31 sierpnia 2015 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc sierpień 2015 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 września 2015 r.,

Dowód: faktury k. 19 – 39

Nadto powód w dniu 30 września 2015 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc wrzesień 2015 roku opiewającą na kwotę 100 zł netto powiększoną o 23 zł podatku VAT, tj. 123 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 października 2015 r.

Dowód: faktura k. 40

Pozwany nie zapłacił powyższych należności. Nie wypowiedział też umowy łączącej strony.

Bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka M. B. e – protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2011 roku

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, zeznań świadka M. B., a także przy uwzględnieniu treści art. 230 k.p.c.

Prawdziwość i autentyczność dokumentów złożonych i zgromadzonych w sprawie nie była przez strony kwestionowana.

Strona pozwana kwestionowała w sprawie jedynie, że faktury wystawione przez powoda nie są opatrzone podpisem osoby uprawnionej do wystawienia faktury, a także pieczęcią firmową powoda. Ponadto wywodziła w sprawie, że na ich podstawie nie można wnioskować aby strony łączył jakikolwiek stosunek prawny. Te zarzuty strony pozwanej były chybione, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Jedynie pomocnicze znaczenie miały dla sprawy zeznania świadka M. B.. Zeznania te były wiarygodne, nie kwestionował ich żaden materiał dowodowy. W sprawie pozwany nie kwestionował, że podpisał przedmiotową umowę z powodem i że nie uiścił z tego tytułu żadnych należności.

Sąd pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej, albowiem A. G. – prezes zarządu pozwanej, prawidłowo wezwana na termin rozprawy nie stawiała się. Jednocześnie Sąd uznał, iż wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione. Wymaga również zaznaczenia, że zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało w przeważającym zakresie na uwzględnienie.

Bezspornym jest, iż powód jest organizacją zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Zgodnie z tym przepisem organizacjami zbiorowego zarządzania są stowarzyszenia zrzeszające twórców, artystów wykonawców, producentów lub organizacje radiowe i telewizyjne, których statutowym zadaniem jest zbiorowe zarządzanie i ochrona powierzonych im praw autorskich lub praw pokrewnych oraz wykonywanie uprawnień wynikających z ustawy. Jak wynika natomiast z art. 105 ust. 1 powołanej ustawy domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Na domniemanie to nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania – co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 2.959 zł z uwzględnieniem skapitalizowanych odsetek wskazanych szczegółowo w piśmie procesowym datowanym na 11 stycznia 2016 roku tytułem wynagrodzenia za okres od grudnia 2013 r. do sierpnia 2015 r. w związku z udzieloną licencją na podstawie umowy obowiązującej strony od dnia 5 grudnia 2013 roku.

Z dokonanych ustaleń wynika, że między powodem a pozwanym została zawarta umowa licencyjna nr (...), której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu udzielenia pozwanemu niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie i/lub udostępnianie utworów ze swego repertuaru za pośrednictwem urządzeń audio (odtwarzacza dźwięku, odbiornika programów radiowych) i odbiornika programów TV, do których zarządzanie zostało powierzone powodowi jako organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (§ 3 umowy). Z tytułu udzielenia licencji pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego w wysokości 100 zł netto stanowiącej należność za jeden miesiąc, będący zgodnie z umową okresem rozliczeniowym. Strony uzgodniły, że wynagrodzenie zostanie powiększone o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (§ 5 ustęp 1 umowy). Z zapisu § 6 ustęp 1 umowy wynika ponadto, że powód będzie w ostatnim dniu miesiąca wystawiał fakturę VAT za okres rozliczeniowy zgodnie z § 5 ustęp 1 umowy z terminem płatności należności w ciągu 14 dni od wystawienia faktury. Strony postanowiły również, że umowa wchodzi w życie z dniem 5 grudnia 2013 r. (§ 12 ustęp 1 umowy) i zostaje zawarta na czas nieokreślony (§ 12 ust 1 umowy), z możliwością jej wypowiedzenia przez każdą ze stron z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem wypadającym na koniec okresu rozliczeniowego (§ 10 ust. 2 umowy).

Pozwany w sprzecznie nie zakwestionował, że zawarł przedmiotową umowę, że obowiązywała w okresie objętym pozwem, ani tego, że za okres wskazany przez powoda nie uiścił wynagrodzenia. Ponadto nie kwestionował, że przedmiotowych faktur nie otrzymał.

Pozwany zakwestionował natomiast wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia wskazując, iż powód w żaden sposób nie podał na jakiej podstawie i w jaki sposób wyliczył swoje wynagrodzenie ujęte w fakturach VAT załączonych

do pozwu. Dodatkowo pozwany podnosił, że z samych faktur nie wynika zobowiązanie pozwanego względem powoda, a zatem w jego ocenie powoływanie się na nie przez powoda jest nieuzasadnione.

Zarzutów podniesionych przez pozwanego nie można podzielić.

Strony w łączącej ich umowie nr (...) uregulowały wysokość wynagrodzenia, które pozwana powinna uiszczać na kwotę 100 zł netto powiększoną o obowiązujący w danym momencie podatek VAT (§ 5 ust. 1, 2 i 3 umowy oraz § 6 ustęp 1), jak i termin, w którym miało być ono regulowane (§ 6 ust. 1 w zw. z §5 ust. 1 umowy).

W związku z tym zarzut, że powód nie podał na jakiej podstawie i w jaki sposób wyliczył swoje wynagrodzenie ujęte w fakturach VAT załączonych do pozwu, był bezzasadny skoro podstawą naliczenia wynagrodzenia – co już zaznaczono – były zapisy przedmiotowej umowy.

Co do terminu płatności należy zauważyć, że art. 455 k.c. wyróżnia zobowiązania terminowe i bezterminowe. W zobowiązaniach terminowych termin ich wykonania wynika z treści czynności prawnej, czyli w tym przypadku z zawartej między stronami umowy. Zgodnie z § 5 ust. 1 tej umowy okresem rozliczeniowym wynagrodzenia był miesiąc kalendarzowy. Również w miesięcznych stawkach podana była kwota zryczałtowanego wynagrodzenia. Termin płatności wynagrodzenia za jeden miesiąc - okres rozliczeniowy wskazany był natomiast w § 6 ust. 1 umowy poprzez podanie daty wystawienia faktury – ostatni dzień miesiąca oraz 14-dniowego terminu płatności od tego ostatniego dnia miesiąca jako daty wystawienia faktury. Stwierdzić więc należy, że terminem płatności miesięcznego wynagrodzenia należnego powodowi to 14-ty dzień każdego miesiąca. Tym samym zobowiązanie pozwanego miało charakter terminowy i jako takie powinno być wykonywane we wskazanym w umowie terminie, tj. do 14-tego dnia każdego miesiąca. Wobec terminowego charakteru zobowiązania pozwanego bez znaczenia był zatem zawarty w § 6 ust. 2 umowy zapis, że otrzymana faktura VAT stanowi wezwanie do spełnienia świadczenia na rzecz powoda. Przy tym pozwany, jak wyżej wskazano nie podnosił, że faktur nigdy nie otrzymał. Nadto na fakturze nie muszą znajdować się podpisy wystawcy i odbiorcy ani ich firmowe pieczętki – wymogu tego nie stawia art. 106e ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług. Zarzuty co do skuteczności wystawienia czy doręczenia faktury i tak byłyby bezprzedmiotowe, skoro wysokość wynagrodzenia i termin płatności z tytułu udzielania licencji określone były przez postanowienia wyżej wskazanej umowy.

Trzeba podkreślić, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie procesowym zasada ta została wyrażona w art. 232 k.p.c. Jak stanowi bowiem ten przepis strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisy te nie mogą być jednak rozumiane w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie bowiem sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt I ACa 1489/11, Lex nr 1236067; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt III APa 10/14, Lex nr 1488579; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt VI ACa 693/14, Lex nr 1680070).

To na powodzie spoczywał więc obowiązek wykazania faktu zawarcia umowy oraz naliczenia wynagrodzenia zgodnie z jej zapisami. Powód obowiązkowi temu uczynił zadość. Przedłożył bowiem umowę oraz wskazał, że wynagrodzenie zostało naliczone na podstawie jej zapisów. Pozwany kwestionując wysokość naliczonego wynagrodzenia ograniczył się wyłącznie do ogólnego stwierdzenia o niewskazaniu przez powoda sposobu jego wyliczenia. Pozwany nie tylko nie uzasadnił swojego stanowiska i nie przedstawił na jego poparcie żadnego dowodu, ale również nie podjął nawet próby wykazania, dlaczego w jego ocenie wynagrodzenia zostało przez powoda wyliczone w nieodpowiedni sposób. Także zatem ten zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Roszczenie powoda było słuszne co do zasady.

Sąd jedynie częściowo nie uwzględnił roszczenia powoda co do wysokości.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że powód dochodził zapłaty od pozwanego w stawce za cały miesiąc grudzień 2013 roku. Umowa obowiązywała jednak strony od 5 grudnia 2013 roku. Zatem należne wynagrodzenie powoda za

miesiąc grudzień wynosiło 107,13 zł (100 zł : 31 dni x 27 dni powiększone o 23% VAT). Skapitalizowane ustawowe odsetki za opóźnienie od tej kwoty za okres od 1 lutego 2014 r. (powód domagał się ich od tej daty, mimo że termin płatności zgodnie z wyżej przedstawionymi rozważaniami to 14 stycznia 2014 r., czyli odsetek mógł domagać się od 15 stycznia 2014 r.) do 30 listopada 2015 r. wynoszą 20,45 zł.

Po drugie w pozwie wskazano, że powód dochodził zapłaty za okres od grudnia 2013 r. do sierpnia 2015 roku. Żądaniem tym Sąd był związany (art. 321 k.p.c.). W związku z tym Sąd przy wyliczeniu kwoty należności nie uwzględnił wynagrodzenia za wrzesień 2015 roku.

Powód błędnie ponadto wyliczył skapitalizowane odsetki od wynagrodzeń należnych za miesiące:

- sierpień 2014 r. – za okres od 16 września 2014 r. (termin płatności 14 września 2014 r. przypadał w niedzielę, a zatem został przesunięty na 15 września 2014 r., czyli odsetki należne są od 16 września 2014 r.) do 30 listopada 2015 r. wynoszą one 13,54 zł,

- listopad 2014 r. – za okres od 16 grudnia 2014 r. (termin płatności 14 grudnia 2014 r. przypadał w niedzielę, a zatem został przesunięty na 15 grudnia 2014 r., czyli odsetki należne są od 16 grudnia 2014 r.) do 30 listopada 2015 r. wynoszą one 9,55 zł,

- marzec 2015 r. – za okres od 15 kwietnia 2015 r. do 30 listopada 2015 r. wynoszą one 6,20 zł,

- kwiecień 2015 r. – za okres od 15 maja 2015 r. do 30 listopada 2015 r. wynoszą one 5,39 zł,

- maj 2015 r. – za okres od 16 czerwca 2015 r. (termin płatności 14 czerwca 2015 r. przypadał w niedzielę, a zatem został przesunięty na 15 czerwca 2015 r., czyli odsetki należne są od 16 czerwca 2015 r.) do 30 listopada 2015 r. wynoszą one 4,53 zł.

W pozostałym zakresie powód prawidłowo naliczył skapitalizowane odsetki za opóźnienie za okres od dnia następnego po terminie płatności do dnia 30 listopada 2015 r.

I tak wynoszą one od wynagrodzeń należnych za miesiące:

- styczeń 2014 r. – za okres od dnia 15 lutego 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 22,87 zł,

- luty 2014 r. – za okres od dnia 15 marca 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 21,64 zł,

- marzec 2014 r. – za okres od dnia 15 kwietnia 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 20,29 zł,

- kwiecień 2014 r. – za okres od dnia 15 maja 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 18,97 zł,

- maj 2014 r. – za okres od dnia 15 czerwca 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 17,61 zł,

- czerwiec 2014 r. – za okres od dnia 15 lipca 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 16,30 zł,

- lipiec 2014 r. – za okres od dnia 15 sierpnia 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 14,94 zł,

- wrzesień 2014 r. – za okres od dnia 15 października 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 12,27 zł,

- październik 2014 r. – za okres od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 10,91 zł,

- grudzień 2014 r. – za okres od dnia 15 stycznia 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 8,63 zł,

- styczeń 2015 r. – za okres od dnia 15 lutego 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 7,79 zł,

- luty 2015 r. – za okres od dnia 15 marca 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 7,04 zł,

- czerwiec 2015 r. – za okres od dnia 15 lipca 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 3,75 zł,

- lipiec 2015 r. – za okres od dnia 15 sierpnia 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 2,91 zł,

- sierpień 2015 r. – za okres od dnia 15 września 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. kwotę 2,08 zł,

Łącznie więc kwota należna powodowi to 2.814,79 zł, w tym należność główna 2.567,13 zł (123 zł x 20 miesięcy od stycznia 2014 r. do sierpnia 2015 r. + 107,13 zł za grudzień 2013 r.) i skapitalizowane odsetki 247,66 zł od wynagrodzeń należnych za okres od grudnia 2013 r. do sierpnia 2013 r.

O należnych powodowi odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak wynika ze wcześniejszych rozważań pozwany był zobowiązany do uiszczania wynagrodzenia do 14 –tego każdego miesiąca, a więc odsetki ustawowe za opóźnienie należne są od dnia następnego po tym dniu. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych mu do dnia 30 listopada 2015 r. sprzed wniesienia pozwu oraz zażądał zasądzenia dalszych odsetek od dnia wniesienia pozwu, co skutecznie nastąpiło w dniu 15 stycznia 2016 roku. Oznacza to, że oprócz skapitalizowanych odsetek, powodowi na podstawie art. 482 k.c. w zw. z art. 481§1 i 2 k.c. należne są odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Mając na uwadze całokształt przedstawionych rozważań, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.814,79 zł z ustawowymi odsetki za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Powód przegrał sprawę w nieznacznym zakresie, tj. w 5%. Z tego tytułu pozwanego obciążono kosztami postępowania w 95%. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 148 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, a także 600 zł wynagrodzenia pełnomocnika powoda. Co prawda stawka wynagrodzenia zgodnie z obowiązującym w dacie skutecznego wniesienia pozwu §2 pkt 3) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych wynosiła 900 zł, jednak pełnomocnik powoda w pozwie wniósł o kwotę 600 zł z tego tytułu. Łączne koszty poniesione przez powoda to kwota 765 zł, co oznacza, że pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 726,75 zł, (95% z 765 zł).

SSR del. do SO Agnieszka Śliwa